

staaet en Række Sjælslidelser, om hvis Frygtelighed han aldrig havde drømt. I det Nu, han saae sin Moder hænge der og svaje i Luften som en Vareballe, var det bleven Nat omkring ham, og ligesom ved Glimtet af et Lyn havde han set Tilværelsens Grund afdækket i al sin triste, ørkenøde, hæsligt spottende Nøgenhed.

Da han igen saae over paa Skibet, var Arbejdet med Tønder og Sække atter i fuld Gang.

Midt paa Bryggen stod Brødrene tilligemed den bluseklædte Mand, der havde siddet ved Siden af Ligvognskusken og bagefter bistaaet ved Kistens Indpakning. Manden stod med en fremstrakt Haand, hvori Eberhardt med stor Samvittighedsfuldhed optalte en Sum Penge; og efter at have modtaget Pengene blev han endnu nogle Øjeblikke staaende forventningsfuld, øjensynlig i Haab om en Drikkeskilling, som imidlertid udeblev. Hvorpaa Brødrene gik bort med ensartede, taktfaste Skridt.

Per blev siddende. Hans Blik gled tilbage til Skibet med et endnu halvt forvildet Blik. Skønt han efterhaanden godt mærkede, at han var bleven Genstand for en nærgaaende Opmærksomhed fra de andre Gæster i Lokalet, kunde han ikke faa sig selv til at gaa bort. Han vilde blive her i Moderens Nærhed indtil det sidste. Det var ham altfor uhyggeligt at tænke paa, at hun skulde ligge dernede saa alene, saa helt forladt midt i dette larmende Arbejdsrøre.